

Kakšne otroke ima rada Marija.

VII. Dobra mati si menda nobene reči bolj ne želi pri hiši kot ljubega miru in **medsebojnega sporazumljenja**. Torej je vsaki materi, ki ima več otrok, posebno všeč, če se bratci in sestrice ljubijo med seboj. Kako je pač srečna družinica, kjer so vsi otroci enega duha in enega srca? Kako prisrčna je njih vzajemnost pri igranju — eden je veselejši mimo drugega, vsak podpira skupno radovanje; kako prijetno jih je gledati pri delu — ljubeznivo podpirajo drug drugega, postrežljivo delajo drug za drugega; kako ganljivo je njih sočutje — skupno se veselé, ako je katerega izmed njih zadela kaka posebna sreča; skupno pa tudi žalujejo, ako se mu pripeti kaj žalega, — kako pretresljivo je njih žalovanje, če je katerega izmed njih bridka smrt nenadno preselila v večnost, s kako detinsko ljubeznijo se ga spominjajo v molitvah, s kako vnemo obiskujejo in venčajo njegov grob ...

Obratno bi pa mati nikakor ne mogla biti vesela svojih otrok, naj bi bili še tako dobri in vrli, ako bi se prepirali in kregali med seboj ali se morda celo sovražili. Zato modra mati že takoj v začetku izkuša zatreti vsako nasprotstvo, ki se pokaže med otroci, ter po svoji moči dela na to, da bi ljubezen vladala med njimi.

Prav tako bi tudi naša nebeška Mati ne mogla biti vesela svojih otrok, ko bi bili drug drugemu nevoščljivi, nasprotni, sovražni ... Z veseljem in zadovoljnostjo pa se iz nebes ozira na one svoje blage sinove in hčere, ki so dobrega in usmiljenega srca pa radodarnih rok ter odkritosrčno ljubijo svojega bližnjega. Jezus Kristus je med vsemi nauki in opomini najbolj poudarjal nauk o ljubezni do bližnjega. Kar naravnost je rekel: „Na tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako se ljubite med seboj.“ Tudi njegova presveta Mati ne more drugače govoriti in tudi ona svari in opominja: „Na tem bodo vsi spoznali, da ste res moji ljubi otroci, ako vestno in natančno izpolnujete zapoved krščanske ljubezni.“

Zopet ste izvedeli prelep pomoček, kako si lahko zagotovite ljubezen svoje nebeške Matere. Začnite si torej takoj vest izpraševati, kako ste do zdaj izvrševali krščansko ljubezen do svojega bližnjega v mislih, besedah in delih in kako hočete v tej reči zaprihodnje popravljati svoje napake.

* * *

Prvi Marijin sin, ki mu je dal Jezus Kristus sam — umirajoč na križu — ta prečastni naslov, **sv. evangelist Janez**, je v veliki popolnosti izpolnjeval ta nauk, ki sem vam ga danes razložil. Še v svoji sivi starosti je ta apostolski vzornik vseh Marijinih otrok vedno ponavljal: „Otročiči, ljubite se med seboj!“

Eden najljubeznivejših in najbolj gorečih Marijinih sinov je bil **sv. Frančišek Saleški**. Le prečitajte popis njegovega življenja,*) pa se boste prepričali sami. Tukaj vas le opozorim na to, kako se je ta goreči častilec Marijin odlikoval tudi v ljubezni do bližnjega. Začelo se je v domači hiši: pristrčna je bila njegova bratska ljubezen. Izmed treh bratov je posebno ljubil enako mislečega Ljudovika. Njegov drugi brat Janez pa ni imel tako prikupnih čednosti; a prav zato se je svetnik še posebno trudil, da bi mu ustrezal v vseh rečeh ter tako ohranil neizkaljeni domači mir. Če so si kdaj bratje kaj delili med seboj, je znal s čudovito spretnostjo tako obrniti, da je bil najboljši del Janezov; in če je on zaslužil kazen, se je takoj ponudil, da bi jo sam prestal mesto njega. Ko se je nekdanj govorilo o tem, kako so si bratje dobri in prijazni med seboj, se je ljubeznivi France pošalil: „Mi trije skupaj bi napravili kaj dobro salato: Janez bi bil jesih, zato ker je tako močan, Ljudovik bi bil sol, ker je tako moder, ubogi France bi bil pa olje, ker mu je toliko za krotkost.“

Posebno ljubezen je razodeval do sorodnikov, sošolcev in znancev. Nekega dne je imel njegov sorodnik Gašpar Saleški biti kaznovan, tepen. Ves preplašen in objokan se vrže učitelju k nogam; France

*) Kako ti je ime? IV. zvezek. V Ljubljani 1898.

to videč, priskoči med učitelja in kaznjenca pa prisrčno prosi, naj njega pretepejo mesto onega. Učitelj ga odganja, France pa ne odjenja od svoje prošnje; slednjič se sprejme njegova prošnja. Gašpar sme iti, nedolžni prestane kazen za njega, ki jo je zaslužil.

Pa ne le do domačih, marveč do vseh ljudi je razodeval ta odlični Marijin služabnik prisrčno ljubezen, celo do sovražnikov. Hudemu nasprotniku je kar naravnost rekel: „Vi me sovražite, jaz pa vas ne; ako mi izderete eno oko, vas bom tem prijazneje pogledal z drugim.“



Previdnosti ni nikoli preveč.

Ej, Marko vam je bil priden in zanesljiv hlapec. Takega pri Borovskih že dolgo niso imeli. Pa kaj bi pravil nadolgo: še nikoli ga niso imeli. Bil je skrban in vesten ne samo do natančnosti, skoro bi rekel: do sitnosti. Vsaj tako se je zdelo Borovskima Bogdanu in Milici.

Kako je pregledal in pretipal Marko vsako stvarco, preden jo je izročil porabi. Vinski sod je moral prestatiti marsikatero poizkušnjo, preden je natočil Marko vina vanj. Moral je biti očiščen, da je tekla iz njega voda čista kot srebro; ni ga dejal prej iz rok, dokler ni puhtel iz njega pravi vinski duh. In pa — bognedaj, da bi se bila le kaka kapljica prikazala iz kake špranje. Namakal ga je, da je držal kot meh.

In pri vozu ali pri kočiji, to je bilo ogledovanja, preizkuševanja, preden je zapregel in rekel: „Bog in sveti križ božji! Hi!“ Vse je ogledal: če so v redu kolesa, dobro nasajena in zataknjena, otipal in poizkusil je vse vijake, če dobro drže, če je zavora dovolj močna, če je konjska oprava in verige in verižice dovolj močne.

Da, skrben je bil Marko, in prav je imel. Kolikokrat se radi male nemarnosti in neprevidnosti pripeti velika neprilika ali celo strašna nesreča!